

Sygn. akt II CNP 50/16

POSTANOWIENIE

Dnia 28 grudnia 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Anna Kozłowska

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym

w Izbie Cywilnej w dniu 28 grudnia 2016 r.

skargi P. S.

o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku

Sądu Okręgowego w K. z dnia 20 maja 2014 r., sygn. akt VII Ca (...)

wydanego w sprawie z powództwa Skarbu Państwa - Starosty K.

przeciwko P. S.

o zapłatę,

1. odrzuca skargę,

**2. zasądza od P. S. na rzecz Skarbu Państwa - Prokuraturii
Generalnej Skarbu Państwa kwotę 900 (dziewięćset) zł tytułem
zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w
postępowaniu przed Sądem Najwyższym.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 20 listopada 2013 r. Sąd Rejonowy w K. zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 27.587,93 zł z ustawowymi odsetkami od 12 grudnia 2012 r. tytułem nieuiszczonej przez pozwanego opłaty rocznej za użytkowanie wieczyste i orzekł o kosztach procesu i kosztach sądowych, a Sąd Okręgowy w K. wyrokiem z dnia 20 maja 2014 r. oddalił apelację pozwanego i zasądził od niego na rzecz powoda kwotę 1800 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego.

Skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego złożył pozwany.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 424⁵ § 1 k.p.c., skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia powinna zawierać: oznaczenie orzeczenia, od którego została wniesiona, ze wskazaniem, czy jest ono zaskarżone w całości lub w części (art. 424⁵ § 1 pkt 1), przytoczenie jej podstaw oraz ich uzasadnienie (punkt 2 powołanego przepisu), wskazanie przepisu prawa, z którym zaskarżone orzeczenie jest niezgodne (pkt 3), uprawdopodobnienie wyrządzenia szkody, spowodowanej przez wydanie orzeczenia, którego skarga dotyczy (pkt 4), wykazanie, że wzruszenie zaskarżonego orzeczenia w drodze innych środków prawnych nie było i nie jest możliwe (pkt 5) oraz wniosek o stwierdzenie niezgodności orzeczenia z prawem (pkt 6). Wymagania te mają charakter konstrukcyjny i powinny być spełnione w sposób kumulatywny, skarga niespełniająca przeto któregokolwiek z tych warunków dotknięta jest tzw. brakiem istotnym, nienaprawialnym w trybie właściwym dla usuwania braków formalnych i podlega odrzuceniu *a limine*.

Skarga pozwanego nie spełnia wymagania określonego w art. 424⁵ § 1 pkt 4 k.p.c. Uwzględnienie skargi przez stwierdzenie, że prawomocny wyrok jest niezgodny z prawem, ma charakter prejudykatu, stwarza bowiem możliwość dochodzenia od państwa, na podstawie art. 417¹ § 2 k.c., odszkodowania za szkodę wyrządzoną przez wydanie tego wyroku. Art. 417¹ k.c., jako materialnoprawna podstawa powództwa o odszkodowanie, wymaga od powoda wykazania wszystkich przesłanek odpowiedzialności odszkodowawczej, z których istnienie szkody i związku przyczynowego pomiędzy tą szkodą

a zdarzeniem sprawczym jakim jest wydanie wyroku, powinno być wykazane już na etapie uzyskiwania prejudykatu. Tak więc, w niniejszym postępowaniu uprawdopodobnienie wystąpienia szkody powinno dotyczyć szkody, która już istnieje, a nie szkody, która może dopiero powstać na skutek ewentualnego wykonania zobowiązania, w tym w wyniku przymusowego zaspokojenia w drodze egzekucji. Wyrok zasądający od skarżącego oznaczoną kwotę stanowi o istnieniu długu, pasywa jednak stanowią szkodę tylko wówczas, gdy doszło do ich umorzenia w drodze wykonania zobowiązania. Jeżeli zaś pasywa, choćby wymagalne, nie zostały jeszcze zrealizowane, nie ma wystarczających podstaw do twierdzenia, że mamy do czynienia ze szkodą wymagającą naprawienia (art. 361 § 2 k.c.); dług, który nie zostanie zaspokojony, trudno uznać za szkodę podlegającą naprawieniu (por. uzasadnienie wyroku Sądu Najwyższego z dnia 5 czerwca 2007 r. I CSK 86/07, nie publ. oraz m.in. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 23 września 2014 r. II CNP 18/14, nie publ.; z dnia 31 stycznia 2006 r. IV CNP 38/05, OSNC z 2006 r., nr 7-8, poz.14; z dnia 18 listopada 2014 r., IV CNP 32/14, nie publ.; z dnia 10 grudnia 2010 r. III CNP 48/10, nie publ.).

Ponieważ z twierdzeń zawartych w skardze wynika, że wyrok zasądający od skarżącego wyżej wskazaną kwotę nie został wykonany, brak jest podstaw do twierdzenia, że przez wydanie wyroku doszło do wyrządzenia szkody w majątku pozwanego. Tym samym brak też podstaw do twierdzenia, że została spełniona przesłanka przewidziana w art. 424⁵ § 1 pkt 4 k.p.c. Niespełnianie wymogu uprawdopodobnienia powstania szkody powoduje, że skarga jest niedopuszczalna i jako taka podlega odrzuceniu (art. 424⁸ § 1 k.p.c.).

Z przedstawionych przyczyn, na podstawie art. 424⁸ § 1 k.p.c. orzeczono jak w sentencji.

O kosztach postępowania przez Sądem Najwyższym orzeczono na podstawie art. 98 § 1 i 3 i art. 99 k.p.c. w związku z § 2 pkt 3 i § 10 pkt 5 ust. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz.U. z 2015 r., poz. 1800).

jw